

"Все згадую роки дитячі..."

* * *

Вітаю вас, осінні чорнобривці,
Радійте, мамо, Бог вас береже.
Хвала йому, що ви в такому віці —
до віку повного прямуєте уже.

Старіє сад, пожухле зранку листя
Нагадує забуте і старе
Сільське подвір'я, сонячне обійстя —
І мама в сонці сорочки пере.

А ночви в піні, піна як вітрила —
Я їх і досі бачу уві сні.
Мені, малому, вже тоді ятрили
І душу, й серце мамини пісні.

* * *

За сльози радості й печалі
Пробачте, мамо.
Мене під пісню колисали,
Будили рано.

Привчали змалку нас до слова
Своєї мови.
Вона чарівна і шовкова,
Як чорні брови.

Вмирати буду та згадаю
Науку вашу.
Любов до мови і до краю
Віночком ляже.

* * *

Все згадую роки дитячі,
Такі далекі, як війна.

На власні очі знову бачу,
Як спалоє хати вона.

І чую крик несамовитий —
Ридає жінка над дитям.
А навкруги одні убиті —
І жах охоплює життя.

Вцілили дивом — ми і мама,
Лиш батько-в'язень не вцілів.
За ним закрила доля браму,
Не знаємо, в якій землі.

Сліди у душах полишила —
Війна і в пам'яті моїй.
Дивуюся, де брались сили
Для оптимізму і надій.

Все згадую роки дитячі,
І спомини гіркі болять.
Над пам'яттю невтішно плаче
Дощем окутана земля.

* * *

В твоїх очах печаль і смуток,
А ти така ще молода.
Тебе не зможу я забути,
Хоч знаю: ти — моя біда.

Забуть не зможу ніжний погляд
І мову лагідну, як сон.
Душа беззвучно й досі стогне
Під сяйвом вранішніх ікон.

Пішла в служниці ти Христові,
Кохання з розуму звело.
Та карі очі й чорні брови
Шанує в пам'яті село.

Мій спів про тебе невеселий,
В дощах осінніх тихий плач.
Журба нам різні долі стеле.
Пробач любов мою, пробач.

* * *

Дві чарки на столі і самогон на травах.
З городу власного свіженькі огірки.
Давайте вип'ємо за вас, рідненька мамо,
за ваші довгі і тяжкі роки.

По чарці випили, по другій і по третій.
Бог любить трійцю — здавна повелось.
Ніхто не застрахований від смерті,
Так хочеться, щоб вічно вам жилось.

Живіть щасливо, не хворійте, мамо.
Зозуля хай не лічить вам роки.
Щоб на столі був самогон на травах,
І ми на спомин всі були легкі.

